

ע"פ 14193/02/20 - ג' ח' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 14193-02-20

חכם נ' מדינת ישראל

לפני:

כב' השופט אהרן פרקש, נשיא

כב' השופט עודד שחם

כב' השופט אברהם רובין

המערער

ג' ח'

ע"י ב"כ עו"ד אריאל עטרי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יעל איגרא

מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט), בת"פ 47915-10-14, מיום 23.9.19, במסגרתה זוכה המערער מחמת הספק משלושה אישומים והורשע באישום שעניינו עבירה של איומים.

הרקע לאישומים שיוחסו למערער נעוץ ביחסים מעוררים השוררים בין המערער לבין רעייתו וחלק מילדיו, בהם במיוחד הבן א' ק'.

במסגרת שלושת האישומים מהם זוכה המערער יוחסו לו עבירות של תקיפת בת זוג, איומים שהפנה המערער כלפי בת זוגו, ואיומים שהפנה המערער כלפי חתנו. בעניינם של אישומים אלו טוען המערער כי היה מקום לזכותו זיכוי מלא ולא זיכוי מחמת הספק, כיוון שהמשיבה חזרה בה בתום שמיעת הראיות מאישומים אלו. המשיבה הסכימה בדיון לפנינו כי דין הערעור להתקבל בכל הנוגע לשניים מהאישומים - האישומים הראשון והשני שעניינם המעשים שבוצעו נגד רעיית המערער - ועל כן הערעור לגבי אישומים אלו מתקבל, במובן זה שאנו קובעים כי זיכוי של המערער מאישומים אלו הוא זיכוי מוחלט. אשר לאישום הרביעי, זיכוי של המערער מאישום זה נעשה מחמת הספק לא בגלל חזרתה של המאשימה ממנו, אלא מנימוקי בית משפט קמא שפורטו בפסק הדין. הנימוקים מקובלים עלינו ולפיכך בכל הנוגע לאישום זה הערעור נדחה.

עיקר הערעור מתייחס לאישום הנוסף שבו הורשע המערער - האישום השלישי בכתב האישום - בגדרו נטען כי המערער איים בשיחה טלפונית על בנו א' במילים אלו: "**אם אתה מתקרב הביתה אני רוצח אותך**". הרשעתו של המערער באישום זה מבוססת על עדותו של הבן א', אותה מצא בית משפט קמא כעדות מתונה וזהירה, המשתלבת היטב ביתר הראיות שהוגשו לגבי מצב היחסים בתוך משפחת המערער.

המערער טוען, כי לא היה מקום להסתמך על עדותו של א', זאת על רקע יחסיו המעוררים עם הנאשם שהביאו אותו להעיד נגדו.

לאחר שעיינו בחומר שהוגש, ולאחר ששמענו את טענות הצדדים, הגענו למסקנה כי דין הערעור כנגד הרשעת המערער באישום זה להידחות.

כאמור, הרשעתו של המערער מבוססת על האמון שנתן בית משפט קמא בעדותו של הבן א'. בית משפט קמא היה ער כמובן ליחסים הקשים ששררו ושוררים בין המערער לבין א', אך הוא קבע כי עדותו של א' היא "עדות סדורה" אשר לא ניתן למצוא בה מוטיבציה להפללת יתר. לא מצאנו פגם במסקנה זו של בית משפט קמא. מדובר בהתרשמות של הערכאה הראשונה מהעד שהעיד לפניה, וככלל בית משפט שלערעור לא יתערב בממצאי מהימנות של הערכאה המבררת, אלא במקרים חריגים, שהמקרה שלפנינו איננו נמנה עליהם. ב"כ המערער הדגיש בטיעונו עד כמה גדול השבר ביחסי המערער וא', דבר שלשיטתו מלמד על המוטיבציה של א' להפליל את אביו. ואולם, דווקא על רקע זה יש טעם בהנמקתו של בית משפט קמא לפיה עדותו של א' עשתה רושם מהימן בשל מתינותה, אשר באה לידי ביטוי בכך שא' יחס למערער עבירה קלה יחסית של איומים. ב"כ המערער טען לפנינו, כי הנמקה מעין זו יכולה להתאים לכל עדות מפלילה באשר היא. טענה זו איננה משכנעת בנסיבות העניין, כיוון שלהתרשמות בית משפט קמא בדבר מתינותה של עדות אהרון נוספו נימוקים נוספים שהביאו את בית משפט קמא להאמין לעדות זו. כך, בית משפט קמא ציין כי עדותו של א' משתלבת היטב בעדויות יתר בני המשפחה בדבר קוצר רוחו של המערער בכלל, וביחסיו עם א' בפרט. וכן עמד בית משפט קמא על כך שגרסתו של א' עוגנה באירוע משפחתי בלתי מוכחש - בריחתה של אחות א' מבית המערער. נימוקים אלו של בית משפט קמא מקובלים עלינו.

ב"כ המערער טוען, כי מתעורר ספק באשר לאשמתו של המערער כיוון שלא הוצג כראייה פירוט שיחות טלפון המלמד על כך שהתקיימה כלל השיחה הטלפונית שבמסגרתה, לפי הנטען, הושמע האיום. אין בטענה זו ממש. על פי כתב האישום לא ידוע בדיוק למאשימה מתי התקיימה שיחת הטלפון האמורה, וממילא גם אין למאשימה מידע מאיזה ולאיזה מכשיר טלפון בוצעה השיחה. כיוון שכך, אין לראות באי הצגת פירוט שיחות משום מחדל ראיתי המקום ספק סביר בדבר אשמתו של המערער, מה גם שאף בפני המערער הייתה פתוחה הדרך להגיש כראייה פירוט של שיחות הטלפון שיצאו ממכשירו.

ב"כ המערער מוסיף וטוען, כי א' הגיש את תלונתו נגד המערער רק לאחר שהמערער עצמו הקדים והגיש תלונה למשטרה נגד אהרון, ואף הוציא נגדו צו הגנה, ומכאן שאין לתת אמון בתלונתו של א'. גם בטענה זו אין כדי להכריע את הכף. אכן, תלונת אהרון הוגשה לאחר תלונת המערער, ברם, אין בכך כדי להביא מניה וביה למסקנה לפיה עדותו איננה מהימנה. בית משפט קמא היה ער לכך שתלונת אהרון הוגשה אחרי תלונת המערער, אולם חרף זאת הוא בחר להאמין לעדותו זאת מהנימוקים שהובאו לעיל ואשר מקובלים עלינו. נציין בהקשר זה, כי איש מהעדים, כולל אהרון עצמו, לא ניסה להסתיר את תמונת היחסים העכורים שבין א' למערער.

ב"כ המערער טוען, כי בית משפט קמא הדגיש בפסק דינו כי הוא מסתמך על "עדות הסדורה של ק', בעניין זה ובו בלבד" (עמ' 22 לפסק הדין), כיוון שבכל יתר העניינים נמצאה עדותו של ק' כבלתי מהימנה. אין בידנו לקבל טענה זו. את דברי בית המשפט לפיהן הוא מקבל את עדות א' "בעניין זה ובו בלבד", יש להבין על רקע הדגשתו של בית משפט קמא מיד בסמוך, לפיה חרף תחושותיו הקשות של א' נגד המערער הוא העיד נגדו רק בנוגע לאישום השלישי. דהיינו, במילים "בעניין זה ובו בלבד" ביקש בית משפט קמא להדגיש את האיפוק היחסי המגולם בגרסת א', ולא הייתה כוונה לקבוע כי ביתר העניינים גרסתו של א' בלתי מהימנה. ואכן, מקריאת כל הכרעת הדין עולה כי בשום מקום אחר בפסק הדין לא מצא בית משפט קמא לקבוע קביעה שלילית לגבי עדותו של א'. להיפך, מהסקירה הכללית שסקר בית משפט קמא את עדותו של א' (עמ' 4 להכרעת הדין), עולה כי בית משפט קמא התרשם שמדובר בעדות מהימנה.

ולבסוף, ב"כ המערער ביקש להסתמך על עדויותיהם של הפסיכיאטר שטיפל ברעייתו של המערער והרב שניסה לגשר בין פלגי המשפחה השונים, אשר העידו כי א' פעל כנגד המערער. עדויות אלה מתמקדות בהתרשמותם גרידא של העדים מהסיטואציה המשפחתית המורכבת, וככזו התרשמותם איננה עדיפה על התרשמותו של בית משפט קמא.

אשר על כן, ערעורו של הנאשם על הרשעתו באישום השלישי - נדחה.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, כ"ח תמוז תש"פ, 20 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]
עודד שחם, שופט
אברהם רובין, שופט